

Katona Viktor

Egy autóbusz meséje

Modern, kék és zöld, alacsony padlójú, csuklós busz vagyok. Változó időpontban, különböző műszakokban indulok ki a garázból. Sokszor késő éjszakáig dolgozom, időnként beosztanak az éjszakai járatokba is. A karosszériámat karcolások, foltok tarkítják, a bensőmben felszakított, összefirkált üléseimről nem is szólva. Nemcsak azért szoktam nyöszörögni, mert gidres-gödrös az út, sok a kátyú, ahol naponta megfordulok, hanem sok más gondom is akad.

Ma például az egyik barátomat kellett helyettesítenem. Ő is a hegyen dolgozik, és nem kis utat tesz meg az előírt menetidőt betartva. Útvonala az én útvonallammal majdnem megegyező, azért adták nekem a munkát. Nagyon nehéz volt fölmenni a hegyre, erősen lihegtem. Az volt a legrosszabb, amikor kezdett kikopni a fékem. Alig bírtam megállni. A hegy ráadásul meredek is volt, ez is csak tovább nehezítette a dolgom. Azután jött egy keskeny út, ahol lerobbantam. Nagy volt a forgalom, sok személygépkocsi akart arra jönni, akik éktelen dudálásba kezdtek, mintha attól hamarabb továbbmehettek volna. Az utánam jövő legelső kocsi ráadásul vissza akart fordulni, amiből még nagyobb kavarodás lett. Már jó nagy sor állt, mire sikerült a sofőröknek megjavítania a motoromat. Mehattünk tovább.

Hatszor tettem meg az utat végállomástól végállomásig, amikor jött a következő probléma. Ez nem az én napom volt, ugyanis belementem véletlenül egy szögbe, ami ki is lyukasztotta a jobb első gumimat. Hála istennek, hogy volt pótgumi a rakodótérben, így sikerült ezt a gondot is megoldani. Említettem már, hogy ez nem az én napom, mert alig mentem kétszáz métert, kifogyott a benzin. De milyen szerencsés véletlen, hogy egy benzinkút mellett fogyott el! Csak annyi volt az egészben a bökkenő, hogy mindez a legnagyobb csúcsforgalomban történt. Mivel éppen egyetlen utasom sem volt, a buszsofőr fogott egy benzineskannát, és gyorsan elrohant egy kis benzinért, ami kitart a végállomásig, mert már nem voltunk messze.

Napközben sok érdekes emberrel is találkozom. Róluk egész regényt tudnék írni, nem csak ilyen kis rövid történetet. Egyszer, majd ha nyugdíjba vonulok, vagyis kiselejteznek, megírom az emlékirataimat.

Ma például felszállt rám egy törzsutas kislány, akinek fel volt kötve a begipszelt karja. Sápadt volt, az arcán, a lábán, és a másik kezén is kék-zöld foltok, horzsolások éktelenkedtek. Elhatároztam, nagyon óvatosan fogok haladni, nehogy a rossz úton fájdalmat okozzak neki. Hat héttel ezelőtt ugyanis balesetet szenvedett a saját hibájából. Úgy történt a

dolog, hogy nagyon sietett. Már a megállóban álltam, az utasok szép rendben szálltak fel, amikor észrevettem, hogy egy kislány semerre nem nézve rohan felém. Nekirohant egy autónak. Fékcsikorgás, sikoltozás. Ijedtemben becsuktam lámpaszemeimet. Mikor ki mertem nyitni, a gyerek az úttesten feküdt. Nagy csődület, mentők, rendőrök, báméskodó gyalogosok... Nem tudtam megvárni, mi történik, mert a vezetőm indított, tartani kellett a menetidőt.

Most, amikor viszontláttam a meggondolatlan kislányt, örültem, hogy nem történt komolyabb baja. Remélem, tanult az esetből, és azóta körülnéz, ha átmegy az úttesten, és nem rohan semmiféle jármű elé.

A múltkor kis híja volt, hogy el nem gázoltam egy másik kislányt. A járdán labdázott a barátnőjével. Amikor a szép pöttyös labdája kigurult az úttestre, a kislány se jobbra, se balra nem nézve utána rohant. Én éppen akkor fordultam be az iskola melletti sarkon, ahol egyébként is mindig lassít a vezetőm, mert ő úgy tartja, hogy ahol megjelenik egy guruló labda, ott azonnal megjelenik egy figyelmetlen, futó gyerek is. Most is így történt. Tövig nyomta a fékemet. A fékem füstölt, csikorgott. Eközben a kislány megbotlott, a kerekeim elé esett. Öt centiméter sem hiányzott, hogy elüssöm. Szerencséje volt, no és az én jó fékeimnek is köszönhető, hogy az ijedtségen kívül semmi baja nem történt. A vezetőm felsegítette, kezébe adta a labdáját, ő pedig hangosan sírva elindult haza.

Ennél is cifrább esetem volt egy tíz-tizenkét éves fiúval. Én a főútvonalon hajtottam, amikor hirtelen az egyik mellékutcából kikerekezett elém egy fiú. Nekem volt elsőbbségem, de ő erről megfélemedezett. A vezetőm fékezett, megállt. Így csak a hátsó kerekét súroltam. Elgömbült a kerékpár sárvédője, elszakadt a fiú nadrágja, de ennyivel megúszta. Eszembe jutott, vajon ezek a gyerekek sosem hallottak a közlekedési szabályokról? Vagy csak meggondolatlanok?

Néha vicces esetek is megesnek velem. Tegnap például az utasaim észrevették, hogy egy zsebtolvaj garázdálkodik köztük. Megfogták, és szóltak rádión a rendőröknek. Az utasokat leszállították, csak ő maradt ott az utastérben. Arra senki nem gondolt, hogy a tolvaj félrehúzza az egyik ablakot, és mivel elég sovány volt, egyszerűen azon keresztül kimászott. Szerencséje két utas futósabb volt nála, utolérték és elfogták.

Még rengeteg történetem van. Például, hogy egyszer egy általam ismeretlen útvonalra vezényeltek, mikor is beüzemeltam a GPS-t. Az pedig elvezetett egy göröngyös földútra utasokkal együtt. Máskor egy babakocsi toló anyuka éppen az orrom előtt akart átmenni az úttesten, mert a zebra tíz méterre volt. Nem figyelte, hogy egy vad motoros hátulról jött mellettem. Szerencséje a babakocsi üres volt, de az és a motor totálkáros lett. Az egyik műszakom alatt nyolc terelőutat jártam meg, mert javították az utat, jött egy fontos külföldi delegáció, kigyulladt a

motorom, defektem volt, az egyik terelőút olyan csodálatosnak tűnt először, hogy nem akartam kijönni belőle: mindenféle növények, fák, bokrok, csodálatos friss levegő stb. Csak a garázsban vettem észre, hogy teljesen összekarcolták a karosszériámat. Sok balesetnek is szemtanúja voltam, de azokról nem szívesen írok.

Nekünk, gépkocsiknak soha nincs egy nyugodt pillanatunk. Hiába dübörgik az autók, trolik, buszok, villamosok, motorok az utca dalát: Gyerekek, figyeljeteK, óvatosan közlekedjeteK! Jól nézzeteK körül, mielőtt lelépteK az úttestről!

Elhihetitek, hogy nekünk, közlekedési eszközöknek sem könnyű. A jókedvű, egészséges utasoknak örülünk. Szeretnénk nagyon vigyázni rátok, de ehhez az is kell, hogy ti is óvatosak legyetek. Ezt egy sokat tapasztalt, sok benzint elfogyasztott busz mondja nektek.

Közben megjavították a fékemet, kifényeztek. Indulhattam is tovább a következő útra. Most a megszokott útvonalon kellett mennem. Visszafele sokkal rosszabb történt. A buszsofőr elaludt, nem tudtam mit csináljak, mert ő irányít engem. Egyre gyorsabban mentem a lejtőn. A fékem mégsem lett tökéletes. Elkezdtek sikítani az emberek, ami jó jel volt, mert így legalább felébredt a buszsofőr, megállította a buszt és megnyugodtunk. Azután elmentek a buszsofőrnek kávéát venni, hogy ébren maradjon a műszak végéig.